

# Jubileumssläktmötet i Stockholm

Stockholm hade flera gånger varit på tapeten då plats för släktmöte diskuterades men fått vika för andra orter. Man var rädd för att den ofta långa och dyra resan skulle verka avskräckande, trodde att storstaden skulle uppsluka mötesdeltagarna så att man aldrig skulle få se dem o. s. v. Det är nog Asta von Ahn och Sture Mörtsells energiska ansträngningar vi har att tacka för att det blev Stockholm.

På nyåret fick vi stockholmsläktingar kallelse att mötas den 17 januari för att diskutera det blivande släktmötet. Omkring hälften av stockholmsläktingarna infann sig och befanns enig om Stockholm som mötesplats. Inkvarteringssvårigheterna trollades bort i en handvändning, då det befanns att de närvarande var beredda att ställa över femtio bäddar till förfogande. Kommitté tillsattes, och så var saken klar, sedan sanktion

inhämtats från styrelsen för Gustaf Westlunds Stiftelse.

Klar! Det var först nu arbetet började. Kommittén höll täta sammanträden hos den ena efter den andra av ledamöterna, trevliga släktmöten i miniatyr, som gärna kunde ha fått fortsätta. Det åts många goda smörgåsar och diskuterades mycket mellan tuggorna, och det var många energiska krafter som arbetade mellan slagen. Det var ju också mycket att göra. Programmet skulle sättas upp, lokaler hyras, inkvartering ordnas och priset fastställas, alltihop mycket svårlösta problem, då ingen visste hur många deltagare som skulle komma. Undertecknad gissade på 70 å 80, Asta som var optimist var säker på hundra och med den siffran som norm ordnades lokalfråga, bussförhyring, m. m.

Den 5 maj sändes kallelsen ut, och så var det bara att vänta. D. v. s. Asta som förestod eller rättare sagt var mötesbyrån hade nog händerna fulla, och

även andra som hjälpte henne med de tekniska arrangemangen

Den 31 maj skulle anmälningarna vara inne. Någon av de sista dagarna i maj talade jag med Asta som var ganska bekymrad; endast 35 anmälningar hade kommit. Ett par veckor senare var hon också bekymrad men av motsatt anledning. Hur skulle man få plats, både säng- och bords-, åt alla dessa släktingar som hotade att likt en lavin svämma över den arma mötesbyrån och kullslå alla arrangemang? Hur det gick förstår jag inte, men att det gick vet alla som var med. Det är kanske bäst att säga först som sist att det tionde släktmötet, jubileumssläktmötet, slog alla rekord minst dubbelt upp. Anmälda deltagare var 172, varav inte mindre än 20 finländare, de flesta dock boende i Sverige. På grund av valutaförhållanden och andra svårigheter kunde inte fler än sju komma från Finland, trots att kommittén på alla sätt sökt jämna vägen för dem. Elva



fick inte pass och måste trösta sig med de paket som på Astas initiativ sändes över.

Stockholm strålade i det vackraste sommarväder då vi på eftermiddagen den 28 juni samlades i Margaretaskolans lokal vid Norrmalmstorg för att bekanta oss. Bekanta oss, ja! Det skulle nog behövs minst en vecka för att hinna bli bekant med hela detta myller av människor, detta trots att var och en ropades upp, förevisades och behängdes med ett stamboksnummer så att säga, en liten kartongbit i blågul rosett med namn, släktgren och generation. På baksidan var placeringen vid jubileumsmiddagen angiven. Nu gick man omkring med släktboken i handen, högg den ena efter den andra i kartongen och "examinerade" honom eller henne. Undertecknad, som inte behöver vara rädd att träffa på någon av äldre generation (den enda som lever är ju min mamma), sade framt "du" åt alla, och jag tror inte den talrika ungdomsskaran krånglade med några titlar heller. Det är för resten frapperande hur många söta unga flickor och fruar släkten kan visa upp vid en sådan här generalmönstring. Om det tillåts en femtioårig gift karl att säga det!

Stiftelsens möte på lördagsmorgonen hade samlat många deltagare, och diskussionen blev både livlig och långvarig. Många goda uppslag för Stiftelsens propagandaverksamhet inom släkten framfördes, bland annat denna tidning.

Så tog vi plats i de abonnerade bussarna och for till Drottningholm. Där gick lunchen av stapeln i den bästa stämning, åtminstone i den matsal där jag befann mig; jag förmodar att förhållandet var detsamma en trappa upp. Visningen av slottet kunde jag i likhet med många andra som bodde utanför stan inte delta i; man måste ju hem och klä om till middagen.

Jubileumsmiddagen blev som sig bör släktmötets höjdpunkt. Det var fantastisk att se hela den stora salen på Stallmästargården full med folk och tänka sig att man var släkt med dem alla och att de utgjorde bara en femtedel av hela släkten.

Sture Mörtsell hälsade på kommitténs vägnar alla välkomna, Gustaf Rignell höll högtidstaet, Harras Muuri talade för finländarna, Signe Nyström raljerade i ett versifierat tal till Mannen med en del manliga svagheter, och Henrik Berlin tackade för maten. Det hurrades för släkten m. m., och naturligtvis sjöngs Valla, valla. Det är faktiskt första gången jag har sjungit den till orkester, fast orkestern var ju inte så stor, förstas.

Den saken märktes kanske bäst när det spelades upp till dans. Släkten är så dansant att den ledigt fyllde varenda kvadratmillimeter av utrymmet, så att musiken ibland inte hördes. Finländarna dansade en klämmig karelsk dans som så entusiastmerade den stränge ceremonimästaren, att han omedelbart skulle ha ställt till med dansskola för hela släkten om tiden medgivit. Att den, tiden, alls räckte till att göra underhållningen så omväxlande var just tack vare den stränghet varmed Sture mätte ut sekunderna till talare och andra uppträdande.

Men jag märker att jag hoppar över den åtminstone för de yngsta deltagarna troligen viktigaste delen av hela släktmötet. När vi äldre reste oss från bordet, hade den nitton huvud — eller kanske man bör säga magar — starka skara som undfagnats hos Birgit och Sture Mörtsell kommit ut till Stallmästargården efter en skulle jag tro väl genomätn middag. En elvaårig "femte- eller sjättegeneration" som jag intervjuade meddelade att han ätit åtta köttbullar och tre portioner glass. Det var inte utan att jag avundades honom. Sällskapet var dock inte mera tyngt av festmiddagen än att det kunde leka "sista paret ut" och dansa ringdanser.

Under pauserna i vårt, de vuxnas, dansande läste Oscar Westerlund upp en hundraårig tidningsartikel av någon fransman som gästade vår stamfar i Jokkmokk och var full av beundran för de "vackra, blonda prästdöttrarna". Gustaf Rignell läste ur gamla brev och undertecknad föredrog en krönika över de nio föregående släktmötena som bror Rulle skrivit. En blandad kör improviserades och sjöng några bitar, och slutligen ta-



lade Bertil Lundgren för de ingifta i släkten. Tyvärr fick vi inte höra Ville Bergström spela på såg. Sågen fanns där och Ville med, men tid fattades.

Efter söndagens obligatoriska gudstjänstbesök som ägde rum i Saltsjöbaden bjöd Signe och Rudolf Nyström på kyrkkaffe. Det var ett riktigt gardenparty i den stora trädgården, och solen sken på oss alla Westerlundar som gick, stod, satt och låg med händerna fulla av kaffekoppar och dopp.

Vädret hade förresten varit utmärkt

under hela släktmötet, det konstaterade undertecknad då jag i styrelseordförandens frånvaro avslutade mötet med några ord och utbringade ett fyrfaldigt leve för vårt gästfria värdfolk.

Det tionde Westerlundska släktmötet var till ända, och jag tror att ingen av de närvarande vill säga emot mig då jag konstaterar att det var ovanligt vällyskat och roligt, så roligt, att jag och många andra med mig gärna skulle ha sett att det räckt några dagar till.

Hans G. Westerlund.

